

[Alfred Kristensen.]

som bød Tjenestemændene mindre i Penge, end de havde Ret til i Henhold til bestaaende Love. Dette var Tjenestemændene igennem deres Organisationer indforstaaet med, men det kunde ikke undgaas, at der alligevel maatte opstaa et vist Clearing-Tilgodehavende, som man maatte forudsætte, at Tjenestemændene før eller senere paa den ene eller den anden Maade maatte have et vist betettiget Krav paa at faa udbetalt. Hvorvidt det er fuldt ud opnaaet ved det foreliggende Forslag, skal jeg ikke kunne sige, men det er min bestemte Opfattelse, at netop det Forhold, jeg har nævnt, har medvirket i høj Grad til, at man har naaet et Resultat, som jeg tror, at Tjenestemændene i al Almindelighed vil betegne som et forholdsvis godt Resultat, en forholdsvis god Lønningslov.

Man kan formentlig forudsætte, at de fleste af det høje Tings Medlemmer har gennemgaaet Lovens Bestemmelser, i hvert Fald de Paragraffer, som har særlig Interesse netop for dem, og jeg skal derfor ikke knytte saa forfærdelig mange Bemærkninger til Lovens Paragraffer i Almindelighed, men kun opholde mig ved nogle enkelte af de Ændringer, der er foretaget særlig i Lovens 1ste Del, idet jeg regner med som givet, at det er Lovens 2den Del, hvor der er Tale om Lønningerne, om Klassifikationerne o. s. v.; der har den største Interesse for de enkelte Tjenestemænd og de enkelte interesserede, som har Forbindelse med Tjenestemandskredse og derfor er stillet over for at skulle redegøre herfor. Derimod tror jeg, at Lønningslovens 1ste Del som indeholder andre Bestemmelser, Retsbestemmelser, Forhandlingsbestemmelser o. s. v. for Statens Tjenestemænd, i større Grad har været upaaagtet af de enkelte, og dog tror jeg, at de her indførte Bestemmelser og Ændringer har større Betydning i det lange Løb end Lønningslovens 2den Del.

Det første, man standser ved her, er, at Begrebet Tjenestemand vedblivende er opretholdt uændret i det foreliggende Lovforslag: Selve Ordet „Tjenestemand“ siger maaske ikke saa meget, naar man hører det udtalt, men i Begrebet ligger jo dette, at den paagældende, naar han bliver udnævnt til en Tjenestemandstilling, indgaar i vort Samfund under ganske andre Vilkaar, end han tidligere har haft. De naturlige Krav, som man vil stille til et Lands Tjenestemandsstab, maa være ret skarpe og omfattende. Tidligere har det været saadan, at man ikke udnævnte til Tjenestemandstillinger, før den paagældende var fyldt

24 Aar; det er nu ændret til 21 Aar. Det er en ganske betydelig Forbedring, som bl. a. har Betydning derved, at Elever inden for de store Etater i Almindelighed kan opnaa Tjenestemandsansættelse 2 Aar tidligere end før, og der er samtidig givet helt nye Grundregler for deres Afønning end tidligere, da der var fastsat bestemte Summer. Nu ydes der bestemte Procenter af Grundlønnen for den paagældende Tjenestemandstilling. Tidligere havde vi en Bestemmelse, som gik ud paa, at naar en Tjenestemand blev suspenderet, oppebar han Halvdelen af Lønnen. Det er i det foreliggende Forslag ændret til, at han oppebærer $\frac{2}{3}$ af Lønnen. Vi havde tidligere den Regel, at man udbetalte kvindelige Tjenestemænd en vis Sum, naar de fratraadte paa Grund af Giftermaal; denne Paragraf — det er Forslagets § 15 — er betydelig forbedret derved, at Tidsrummet, inden for hvilket de kan træffe Beslutningen, er forlænget med 3 Maaneder.

I § 16, som omfatter kvindelige Tjenestemænd, der paa Grund af Svangerskab eller Børnefødsel ikke kan passe deres Tjeneste, er der optaget helt nye Regler, hvis Tilblivelse har medført ret langvarige Diskussioner i Lønningskommissionen, som er endt med det, vi nu finder i § 16, og som kort og godt gaar ud paa, at Fraværelse under saadanne Perioder noteres som almindelige Sygedage, og almindelige Sygedage, vil man vide ifølge de Regulativer, der findes, betyde, at en Tjenestemand inden for en 5-aarig Periode kan have indtil 180 Sygedage, uden at der bliver foretaget Afkortning i Lønnen. Nu maa man selvfølgelig ikke lukke Øjnene for, at en saadan Begivenhed som Svangerskab vil kunne indtræde mere end 1 Gang for en kvindelig Tjenestemand inden for en 5-aarig Periode, og skulde den indtræde oftere, 3—4—5 eller 6 Gange, maa jeg indrømme, at Rammen er blevet for snæver, saa vil man ikke kunne klare det ved, at Fraværelsen skrives paa den almindelige Sygedagskonto, uden at den paagældende kommer ud for Lønafkortning. Men det er dog alligevel en ganske væsentlig Forbedring, der har fundet Sted her, og naar man ikke har kunnet komme videre i Kommissionen, maa vi vistnok tage det, som det er. Jeg kan maaske nøjes med at henvise til, at vi jo ogsaa paa andre Omraader har maattet affinde os med Reguleringsbestemmelser, idet de forskellige Forhold maa tilpasses til Situationen.

Vi har i § 26 et Spørgsmaal, som har voldt nogen Meningsforskel i Kommissionen, nemlig Oprettelse af Personalenavn, idet et lille Mindretal har ment, at der burde have